

172

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1946 r.

o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym.

Na podstawie art. 4, 7 ust. 2 i 11 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do czasu unormowania stosunków gospodarczych ustala się w sposób jednolity dla poszczególnych kategorii uprawnionych wysokość świadczeń rentowych:

- a) z ubezpieczenia emerytalnego robotników, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 301, 302, 303, 304 ust. 3 i 311 ust. 2 tej ustawy, oraz świadczeń, przyznanych na podstawie przepisów dzielnicowych i okupacyjnych, które obowiązywały na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego;
- b) z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 300 tej ustawy;
- c) z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych, unormowanego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych z uwzględnieniem art. 160 i 161 tego rozporządzenia.

§ 2. 1. Renta dla ubezpieczonego w ubezpieczeniu emerytalnym robotników wynosi 1.000 zł miesięcznie, zaś w ubezpieczeniu emerytalnym pracowników umysłowych 1.200 zł miesięcznie.

2. Pobierający rentę, który potrzebuje stałej pomocy i opieki innych osób, otrzymuje dodatek za bezradność w wysokości 50% renty, ustalonej w ust. 1.

3. Dodatek na dziecko wynosi 20% renty, ustalonej w ust. 1.

4. Ubezpieczonym, których zarobek zaliczony do ubezpieczenia emerytalnego w czasie do dnia 1 września 1939 r. wynosił przeciętnie ponad 300 zł miesięcznie, podwyższa się ustaloną w ust. 1 rentę o 50 zł za każde pełne 50 zł, o które zarobek ten przewyższał kwotę 300 zł.

5. Przy wymiarze rent na warunkach, przewidzianych w art. 38-a rozporządzenia Prezy-

denta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, przyjmuje się jako kwotę wzrostu renty $\frac{5}{12}\%$ renty, ustalonej w ust. 1, za każdy miesiąc ubezpieczenia.

§ 3. Zaopatrzenie inwalidzkie, przewidziane w art. 302 i 303 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym i zaopatrzenie, przewidziane w art. 160 i 161 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wynosi 900 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Renta z ubezpieczenia emerytalnego dla rodziny, pozostałej po zmarłym ubezpieczonym, wynosi 40% renty ubezpieczonego łącznie dla wszystkich uprawnionych do tej renty, a ponadto dla każdego uprawnionego 20% renty ubezpieczonego. W ten sam sposób ustala się wysokość zaopatrzeń wdowich i sierocych.

2. Za podstawę obliczenia renty rodziny ubezpieczonego przyjmuje się rentę ubezpieczonego bez dodatków, przewidzianych w § 2 ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Rentę dla ubezpieczonego z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych wymierza się w zależności od stopnia utraty zdolności do zarabkowania.

2. Podstawę wymiaru renty stanowi zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł, a dla ubezpieczonych w wieku poniżej 18 lat do ukończenia tego wieku — 2.000 zł.

3. Dodatek na dziecko wynosi 10% podstawy wymiaru, dodatek za bezradność $\frac{1}{3}$ podstawy wymiaru.

4. Renta wypadkowa dla ubezpieczonego łącznie z dodatkiem na dzieci nie może przekraczać podstawy wymiaru.

§ 6. 1. Jeżeli po upływie więcej niż 2 lat od wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową niezdolność do zarabkowania wynosi 20% lub mniej, rentę wypadkową dla ubezpieczonego zamienia się na jednorazową odprawę w wysokości 24-miesięcznej renty.

2. Osobom, pobierającym rentę w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, odprawy mogą być wypłacone najwcześniej po upływie 6 miesięcy od tego dnia.

§ 7. 1. Renta powypadkowa dla rodziny, pozostałej po ubezpieczonym, wynosi łącznie dla wszystkich uprawnionych do renty 20% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2, a po-

nadto dla każdego uprawnionego 10% podstawy wymiaru.

2. Renta powypadkowa dla rodziny nie może przekraczać podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 8. 1. Osoby, pobierające renty wypadkowe wskutek wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową, jeżeli wypadek lub zachorowanie nastąpiły po dniu 31 stycznia 1946 r., otrzymują w razie utraty co najmniej 50% zdolności do zarobkowania dodatek w wysokości połowy różnicy między rentą, wymierzoną od podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, a rentą, wymierzoną na podstawie § 5 ust. 2. Dodatek ten wypłaca się najdalej w ciągu jednego roku od dnia wygaśnięcia prawa do zasiłku chorobowego; może on być wypłacony z góry jednorazowo, jeżeli stopień utraty zdolności do zarobkowania zostanie ustalony na czas trwania prawa do tego dodatku.

2. Do wymienionego w ust. 1 dodatku mają również prawo osoby, pobierające renty powypadkowe, o ile zachodzą warunki, określone w ust. 1. Dodatek ten wypłaca się na zasadach, ustalonych w ust. 1, przy czym przewidziany tam termin roczny biegnie od dnia śmierci ubezpieczonego.

§ 9. 1. Renta, ulegająca zmniejszeniu z powodu pobierania drugiej renty z ubezpieczeń społecznych, może być zmniejszona najwyżej o połowę.

2. Przy zbiegu uprawnień do dodatku za bezradność z ubezpieczenia emerytalnego i z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych wypłaca się tylko dodatek za bezradność z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych.

§ 10. 1. Za podstawę wymiaru jednorazowej zapomogi pośmiertnej (zasiłku pogrzebowego), jednorazowej odpraw z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych oraz zwrotu składek z powodu zamążpójścia, wpłaconych po dniu 1 września 1939 r., przyjmuje się zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł. Dla zwrotu składek, wpłaconych do dnia 1 września 1939 r., stosuje się mnożnik 15-to krotny.

2. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy dla wdowy z powodu ponownego zamążpójścia przyjmuje się w ubezpieczeniu emerytalnym — 50% renty ubezpieczonego, zaś w ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych — 25% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 11. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do świadczeń periodycznych, których płatność przypada po dniu 30 czerwca 1946 r. i do świadczeń jednorazowych, które będą wypłacone po tym dniu.

2. Wypłacone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zaliczki na świadczenia uważa się za świadczenia, przewidziane w przepisach prawnych, wymienionych w § 1. Wysokość świadczeń periodycznych, przysługujących za okresy do dnia 1 lipca 1946 r., ustala się na podstawie zasad, stosowanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z tym, że do okresów przed 1 października 1945 r. stosuje się stawki, obowiązujące od tej daty.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Eamund Giebartowski